

Nr 2 September 1990

STOFF

Stockholms Tidning om Oidentifierade Flygande Föremål

Innehåll:

VIKTIGT !!!!!!!!!
MÖTE:

TÄVLING

Ledare

Om ANTE JONSSONs RESOR, Om SUNE HJORTs BOK

Axplock ur Boris Jungkvists fyra böcker.

Ledare

Nu är det hög tid att samlas för att få igång en fungerande förening. Som framgått tidigare så har de aktiva inom styrelsen tunnats ut succesivt.

Stockholms UFO-förening har efter drygt 10 år en plats på föreningskartan i Stockholm men för detta krävs det att minst fem personer engagerar sig i att driva föreningen. Ambitionerna kan därefter utvecklas så att fler aktiva knyts till föreningen och fler föreningsaktiviteter utförs.

En första enkel föreningsform är att försöka samlas en gång i månaden där till exempel ett föredrag eller en diskussion bidrar till att diskussioner kommer igång i avsikt att utveckla verksamheten. Till detta krävs en minimal arbetsinsats.

Vår nuvarande verksamhet med tidning kräver betydligt mer och skall endast användas om bedömningen är att resurserna räcker till detta även i framtiden.

Det är alltså hög tid nu att samlas inför föreningens fortsatta verksamhet. Kontrollera på annan plats i tidningen vilken tid och plats för nästa möte som gäller.

Det är av stor vikt att Du kommer!

----- C G Norlén, ansv. utg. -----

- Har Du betalat medlemsavgiften för 1990

Medlemsavgifter för 1990:

	Redan medlem, Nytt medl.sk. 1/1-30/6	Nytt medl.sk. 1/7-31/12
STUFO med UFO-Aktuellt.....	140:-	110:-
STUFO	70:-	35:-
STUFO pensionärer, studerande, med UFO-Aktuellt ...	115:-	100:-
STUFO pensionärer, studerande.....	35:-	35:-
(med pensionär, studerande avses heltid)		

Postgiro:
440 19 83-4

Besök på andra planeter

Sune Hjort och Ante Jonsson har tillsammans skrivit en bok som heter 'Fantastiska resor med UFO'. Sune Hjort är en UFO-intresserad gymnasielärare från Sundsvall, som i första delen av boken berättar om UFO:s i allmänhet, samt om sitt sammanträffande med Ante Jonsson. Han anser att Ante Jonsson är helt trovärdig, och att han omöjligt kan ha fantiserat ihop alla de häpnadsväckande, exakta uppgifter som förekommer.

I andra delen av boken berättar Ante Jonsson, att när han natten till den 3 februari 1984 var på hemväg i bil från sina vänner i Ingelstad till sitt hem i Tingsryd i Småland, såg han ute på en äng på vänstra sidan av vägen ett stort svart föremål, som svävade i luften ett tiotal meter över marken. Han åkte snabbt hem efter sin kamera och återvände till platsen. Rätt vad det var upptäckte han föremålet stående på vägen framför sig. Han tvärbromsade, svängde, men fastnade i en snövall vid sidan av vägen. När han steg ur bilen, blev han angripen av tre underliga varelser, som försökte dra honom till farkosten. Han lyckades ta sig tillbaka till sin bil och har sedan ett svagt minne av att polisen kom och talade med honom. Sedan mindes han ingenting mer, förrän han vaknade på S:t Sigfrids sjukhus i Växjö. När han efter en tid skrevs ut därifrån, förhörde han av kriminalpolisen i Växjö, som inte trodde det minsta på hans berättelse, utan misstänkte att han var en spion, som hade försökt fotografera ett militärt flygfält i närheten. Ante Jonsson kände sig mycket uppbragt över detta.

De mystiska upplevelser, som han berättar om i boken, har ägt rum med en eller flera månaders mellanrum. Nästa märkvärdiga händelse kommer en månad efter bilfärden. På kvällen den 6 mars får han en känsla av att någon kallar på honom. Han går ut och ser en svartklädd man med ett smalt kritvitt ansikte, som svävar fram över marken. Ante följer efter honom och ser strax därefter en stor svart farkost, som svävar i luften. Farkosten närmar sig honom och stannar ovanför honom, och strax därpå lyfts han 25-30 meter upp i luften i stående ställning. Han blir mycket förskräckt men sätts snart försiktigt ned i sin egen trädgård.

I april 1984 får han för första gången följa med på en rymdfärd. Han får se en annan planet, där det finns en stad full av lådliknande byggnader innanför en cirkelrund mur. I augusti får han under en rymdfärd se en totalt förstörd planet, som hade blivit sådan, därför att invånarna började ett kärnvapenkrig. Han får höra en varning, att det kan gå så för oss också, om vi använder kärnvapen.

I maj 1985 väcks Ante vid tretiden på natten och får reda på att han skall få följa med till de utomjordiskas hemplanet nästa dag. Deras planet ligger långt bort, så resan kommer att ta tretton timmar. Det är en lång tid, men de utomjordiska har sört för att familjen inte skall behöva sakna honom under tiden.

Nästa morgon går han ut tidigt, och träffar en man, som han har träffat förut i farkosten. Men bredvid denne man står en annan man, som har en kåpa över huvudet. Han tar av sig kåpan, och då ser Ante till sin förfäran att den andre är en exakt kopia av honom själv. Han har till och med samma röst som Ante. Han är klädd i en overall, och Ante och han byter kläder. Därefter åker rymdmannen hem i Antes bil.

Ante stiger in i ett rymdskepp, och får reda på att han är en av femton inbjudna personer från femton olika länder, som skall få se hemplanet. Varje deltagare får en värdinna, som skall visa honom omkring på planeten. Antes värdinna heter Jenny.

Väl framme sätter sig Jenny och Ante på en liten grå metallskiva med två säten. Den kan sväva en meter över marken och flyger framåt med samma hastighet som en bil. Ante får se ett paradisiskt vackert landskap med ljusgröna kullar, och träd som blommar i regnbågens alla färger. Efter en stund får han komma hem till Jenny och undfägnas med härlig mat och dryck, som smakar gudomligt. Därefter tar sig Ante och Jenny ett dopp i en sjö. Sedan dricker de en kopp te och därefter är det tid för hemfärd. När Ante kommer tillbaka till jorden möts han av kopian, byter kläder med honom och åker hem till familjen, som ingenting märkt av hans bortavaro.

Rymdvarelserna har två baser på havsbotten. Ett par gånger får Ante följa med dit i en äggformad farkost. Han får de en hel stad under vattnet och stora hangarer. De åker in i en grotta, och genom ett fönster i berg-

väggen ser han en verkstad, där det finns farkoster, och människor som arbetar.

I oktober 1986 lägger han sig att vila vid 9-tiden på kvällen. Plötsligt fylls rummet av en turkosfärgad dimma. Sedan dyker en bild upp av höga hus i New York och strax befinner han sig inne i bilden. Han promenerar på trottoaren och möter en kvinna med en hund i koppel. Han råkar komma mellan kvinnan och hunden, men han snavar inte på kopplet, utan det går tvärs igenom honom!

En stund senare sitter han bredvid Jenny på en bänk, men då ramlar han till sin förvåning inte genom bänken ner på marken. Han begriper inte vad som händer, och varför han inte ramlar ner på gatan eller t.o.m. rakt igenom den. Han ber Jenny förklara. Hon svarar: "Du är egentligen både här och hemma samtidigt, men om några minuter är du bara här. Det finns transportörer som du kan förflytta dig med nästan hur som helst. - - - Du får utbildning hemma hos dig när du sover, du märker inget av den, men du får den ändå. Den här resan hit hade du inte kunnat utföra annars." - "Jag har inte bett att få komma hit" - "Jo, det har du, men inte i medvetet tillstånd." - - - Du tänker annorlunda nu än vad du gör i medvetet tillstånd." - "Menar du att jag inte skulle vara vid medvetande nu då?" - "Jodå, du är fullt medveten om vad det handlar om, men det är ditt andra jag som inte lärt sig hänga med ännu". - "Du vill väl inte påstå att jag skulle vara två personer samtidigt?" - "Nej, inte direkt, men du har mer än ett medvetande. Var inte orolig, du tar ingen skada av det. - - -"

En bild kommer fram ur tomma intet av hans hus. Han ser sin fru som ligger och sover. Han undrar om alltihop är en dröm. Han vet inte vad han skall tro.

Ja, vad skall man tro om Ante Jonssons upplevelser? Är allting påhittat eller är det drömmar eller hallucinationer? Upplever han allting i ett annat medvetandetillstånd, som han själv antyder, och som kanske liknar det trancetillstånd, som ett spiritistmedium kan försätta sig i? Det märkliga är att Sune Hjort tror att allt som Ante berättar har ägt rum i verkligheten! Hur är det möjligt?

Det finns inte många uppgifter om Ante Jonsson i boken. Det enda man får veta är att han är i 45-årsåldern och intresserad av modellbygge och antikviteter. Läser han många UFO-böcker eller är han intresserad av science-fiction? Har han skrivit någonting förut? Har han läst om Domstensfallet? På tal

om utomjordiska varelser säger Ante Jonsson: "När allt kommer omkring så har väl ingen människa visat sådan respekt och förståelse för mig under hela mitt mer än 40-åriga liv som dom har gjort." (Sid. 120). Är det därför han så gärna umgås med rymdvarelser? Är det bristen på uppskattning från omgivningen, som gör att han flyr in i en fantasivärld? Man kan undra vad som hände natten till den 3 februari, när det hela började.

Enligt UFO-Aktuellt nr 1, 1985 kom det kl. 01.50 ett telefonsamtal till polisen i Växjö från en man som ville rapportera att en bil stod med ljuset tänd i en snödriva vid ett vägskil. Över vägen svävade ett föremål. Mannen sade att han tänkte invänta polispatrullen, som skulle dirigeras dit, men han gjorde det tyvärr inte. Poliserna fann Ante sittande svårt chockad i bilen och han fördes till S:t Sigfrids sjukhus i Växjö. Mannen som ringde uppgav sig heta Bengt Johansson. Han har inte kunnat uppsåras.

Sune Hjorts föredrag

Vid UFO-seminariet den 10 mars 1990 i ABF-huset i Stockholm höll Sune Hjort ett livfullt och energiskt framfört föredrag. Det är hans bestämda övertygelse att vi jordmänniskor är föremål för en systematisk övervakning av en oss vida överlägsen civilisation, som är 500 - 600 år före oss i tiden. Övervakningen sammanhänger med att vi förbereder vår egen undergång genom att tillverka kärnvapen. De vill inte se oss utplånade. Hjort anser att det förekommer ett mycket stort mörkläggande och hemlighetsmakeri beträffande UFO:s, särskilt i USA. Människor vågar inte berätta om vad de har sett.

Alla astronauterna till månen har varit skuggade av UFO:s. Mars och Venus kan mycket väl vara bebodda. Mars anses visserligen vara en mycket kall planet, -70 °C, med mycket tunn atmosfär, som huvudsakligen består av koldioxid. Och Venus är förfärligt varm, 470 °C. Men på båda kan det nog ändå finnas beboeliga områden.

Sune Hjort anser att Ante Jonsson är en stabil och sansad person, ingen fantasimänniska. Den, som har det minsta begrepp om vittnespsykologi, förstår att detta vittnesmål är ytterst trovärdigt. Det är den mest sensationella boken, som har givits ut i det här landet. Tyvärr har massmedia omsorgsfullt förtigit den. Folk vet inte om att den existerar.

UFO-krasch i Sydafrika

I slutet av föredraget berättade Sune Hjort att han några veckor tidigare fick reda på att Sydafrikas apartheidregim med en amerikansk laserkanon för första gången i världshistorien skjutit ned ett UFO, som de upptäckt på radarskärmarna. Det står i ett topphemligt dokument, som en underrättelse-officer i Sydafrikas underrättelsetjänst har utlämnat till en brittisk UFO-organisation. Ufologen Tommy Dodds har fått det i sin hand. Hjort har översatt dokumentet.

Det står att den 7 maj 1989 kl. 13.45 rapporterade marinens fregatt per radio, att ett oidentifierat flygande föremål, som visat sig på radarn, styrde mot den afrikanska kontinenten i nordvästlig riktning med en hastighet av 10.640 km i timmen. Föremålet kom in i sydafrikanskt luftrum kl. 13.52. När det inte gick att få radiokontakt med föremålet, sattes två beväpnade Miragejaktplan in. Laserkanonen Thor 2 avfyrares mot föremålet. Flera ljusblixtar utgick från föremålet, och det började vingla. Kl. 14.02 förlorade det höjd, och sedan slog det med 25 graders vinkel ned i ökenområdet 80 km norr om Sydafrikas gräns mot Botswana. Ett lag av officerare vid flygvapnets underrättelsetjänst, tillsammans med medicinsk och teknisk personal, fördes omgående till nedslagsplatsen för undersökning och bärgning av vraket.

Man fann:

- 1) En krater med 150 meter diameter och 12 meters djup
- 2) Ett skivformat, silverfärgat föremål inbäddat i kratersidan med en vinkel av 45 grader
- 3) Sand- och klippblock som hade smält på grund av den intensiva hetten.

Farkosten var av okänd typ, förmodligen utomjordisk. Den hade egendonliga, icke identifierbara märken insvetsade i metallen på farkostens sida. Längden var ca 18 meter, höjden ca 9 meter och vikten ca 50 ton.

Konstruktionsmaterialet var okänt, ytan var

blank och silverfärgad. Inga synliga skarvar fanns. En dörr stod något öppen. Den forcerades sedan med en hydraulisk tryckutrustning. Sju människoliknande varelser fanns ombord, varav två fortfarande levde. De var klädda i åtsittande, gråa dräkter. De överlevande fördes genast till en provisorisk station för läkarvård. Diverse föremål inuti farkosten omhändertogs för analys. Farkosten har placerats i en steril omgivning. Den medicinska rapporten säger att det var människor av en annan biologisk typ än vi. De hade tre fingrar och kloliknande naglar.

Bevisen för denna nedskjutning tramlades på UFO-konferensen i Frankfurt om Main den 29 oktober 1989 av den brittiske ufologen Tommy Dodds. Han hade fått materialet sig tillsänt från den sydafrikanske underrättelseofficeren. (Sune Hjort hade fått sina handlingar från en dansk vän). Underrättelseofficeren utlämnade materialet, trots att de varnade honom att det var landsförräderi mot Sydafrikas apartheidregim. Han svarade att det är större förräderi mot mänskligheten att inte yppa detta.

Sune Hjort avtackades efter föredraget med hjärtliga applåder, och därefter följde en stunds debatt. I UFO-Aktuellt nr 1, 1990, framhålles att det kan finnas anledning att tvivla på att historien är sann.

Och jag undar hur det har gått för de två överlevande ufonauterna. Var finns de? Mår de bra?

Riktig klarhet kommer man nog aldrig att få, förrän ett UFO landar på Hötorget, så att alla får tillfälle att se det, och alla TV-reporters och journalister och fotografer kommer springande med kamerorna i högsta hugg. Då kommer vi inte tvivla på att det finns farkoster från andra planeter. Vi får be Ante framföra detta till rymdvarelserna.

ELSIE MOLIN

TÄVLING

Inga rätta svar kom in på förra numrets tävling. Därför kommer den nu i repris. Tänk till nu

Här kommer en gåta: Herr Lurén fick order av sin fru att köpa lite frukt. Eftersom det var i slutet av veckan och hushållskassan började sina så fick han bara köpa två frukter. Dessutom måste de vara av olika sort och den ena fick inte vara ett äpple. Väl i affären såg herr Lurén att det bara fanns äpplen och apelsiner. Vad skulle han nu göra? Han lade pannan i djupa veck och funderade en stund men så ljusnade hans min. Han köpte två frukter och gick hem.

Men: Vad köpte han egentligen????

Ledtråd: Kanske detta är en lek med ord !

Svaren vill vi ha före den 01 dec 1990. Endast skriftliga svar duger. Två rätta lösningar premieras med var sin Bellmanlott. Adressen: Stoff-Tävling 2/90 Box 137 145 01 NORSBORG

Bok 1.

Den första boken heter "UFO - en fantastisk verklighet". Den kom ut 1977. Boris Jungkvist berättar där om hur hans intresse för UFO:s vaknade. En vacker augustidag 1949, när han var 16 år, for han tillsammans med sin far och äldre bror ut till sjön Magelungen i Huddinge för att ta sig ett dopp. Men innan de han hoppa i vattnet fick de se ett underligt format föremål, som kom flygande på låg höjd. När det kom närmare såg de att det inte var ett flygplan utan en silverglänsande skiva med fönstergluggar runt en kupol. Den såg ut att ha ca 10 meters diameter. När den var på 100 meters avstånd gjorde den en tvärgir och flög hastigt uppåt över de skogklädda bergen på sjöns ena sida. Röda avgasflammar syntes under farkosten och trädkropparna roterade motsols. Fadern och hans bror undrade om det var någon ny experimentmaskin, men förstod så småningom att de hade sett något unikt. Efter denna händelse började Boris Jungkvist samla på tidningsurklipp om "flygande tefat".

UFO-fenomen har observerats i alla tider. I Bibeln säger profeten Hesekiel, en av Israels mest omskrivna folktalare på 600-talet f.Kr.: "Och det kom en stormvind från norr, ett stort moln med flammande eld, och ett sken som omgav det." - "Mitt i detta sken syntes något som var som glänsande malm." - "Det syntes också människoliknande varelser."

Det finns också tusenåriga dokument på fornegyptiska, sanskrit och fornjapanska, som berättar om "Solskepp", "Vimanor", m.m. Från romartiden och medeltiden finns uppteckningar på latin om "flygande sköldar" och "flygande himlafenomen". I slutet av 1800-talet sågs en mängd "flygande cigarrer" i USA. Under perioden 1932 - 1936 observerades ett stort antal oidentifierade flygplan, "spökflygare", över Sverige. De fög i uruselt flygväder, t.o.m. i rykande snöstorm, vilket den tidens flygplan inte kunde göra. Man kom aldrig underfund med var de kom ifrån.

Under slutet av andra världskriget blev både axelmakternas och de allierades flygplan förföljda av lysande, röda kulor, "Foo-fighters". Båda parterna trodde att det var motståndarnas hemliga vapen. År 1946 syntes återigen över Sverige föremål som omväxlande kallades spökflygare, spökbomber, projektiler, torpeder och cigarrer. Inte heller denna gång kunde man komma underfund med vad det var för någonting.

Men den egentliga "flygande tefats-åldern" började 1947. Den 24 juni detta år flög den amerikanske piloten Kenneth Arnold över bergskedjan Mount Rainier i staten Washington. Han deltog i sökandet efter ett militärflygplan, som hade störtat i området. Plötsligt fick han syn på nio skivformade farkoster, som flög i formation. De var ca 20 meter i diameter och hade en glänsande yta. Deras hastighet var mycket hög, ca 6000 km/tim. (I bok 4 står det 2700 km/tim. Semitjov uppger i sin bok över 2000 km/tim). De hoppade fram som tefat eller flata stenar som kastas över en vattenyta, eller studsade fram som racerbåtar i kraftig sjö. Journalisterna tog fasta på ordet "tefat" och snart var uttrycket "flygande tefat" uppfunnet.

I fortsättningen kom det många rapporter om "flygande tefat" som sågs antingen från marken eller av piloter i flygplan. Den 7 januari 1948 såg några officerare vid flygbasen Godman AFB ett stort metalliskt föremål på himlen. De bad kapten Thomas Mantell att försöka uppsöka och identifiera föremålet. Efter en halvtimmes jakt meddelade Mantell i radion: "Det ligger nu rakt framför mig, jag skall försöka titta närmare på det. Det verkar vara av metall och enormt stort." Detta var Mantells sista ord. En halvtimme senare hittade man hans döda kropp och vraket efter hans flygplan. USAF (US Air Force, amerikanska flygvapnet) ansåg att Mantell hade jagat en Skyhookballong. Men ingen sådan hade sänts upp den 6 eller 7 januari 1948.

UFO-rapporterna fortsatte att strömma in. Den 29 januari 1954 var det engelska BOAC-flygplanet "Centaurus" på väg från New York till London. Kapten ombord var James Howard, besättningen utgjordes av 11 personer och planet medförde 51 passagerare. Plötsligt fick Howard se ett stort cigarrformat föremål till vänster om planet. Det var omgivet av sex mindre, runda, tefatsformade skivor, som såg ut att flyga ut och in i den stora cigarren. Det var en fantastisk syn. Farkosterna följde flygplanet i 20 minuter, och under den tiden hann alla i besättningen och de flesta av passagerarna att se dem. Därefter flög de sex tefaten in i cigarren, som accelererade uppåt med en väldig fart och försvann. Kapten Howard yttrade sedan: "Det måste ha varit något rymdskepp från en annan värld, som spanade på mitt plan den där junivällen."

En svensk officer, som vill vara anonym, berättar att han den 21 september 1974 färdades i bil tillsammans med sin fru och sina två barn. Plötsligt fick de se ett starkt lysande, grönskimrande föremål, som flög lågt över marken. När det närmade sig, stannade bilen och radion tystnade. Det såg ut som ett ägg, 10 meter långt och 2 meter högt, och det lyste upp ett stort område på marken med ett starkt grönt sken. Familjen blev mycket förskräckt. Efter ett tag försvann farkosten med hög hastighet och där efter fungerade bilen och radion som vanligt igen.

Bok2.

Boris Jungkvist andra bok heter "Besökare från kosmos". Den är utgiven 1980. Under 1947 översvämmades Army Air Force, som var föregångare till USAF, av tefatsrapporter från allmänhet och piloter. Därför tillsattes 1948 en expertkommission för att utreda de mystiska fenomenen. Utredningen fick kodnamnet Sign (tecken). Sign-gruppen hade olika teorier, men kom så småningom fram till att tefaten var utomjordiska farkoster.

Därefter organiserades olika hemligstämplade utredningar under olika kodnamn, såsom Grudge I, II, III, IV, Projekt Twinkle och Projekt Ivy. 1952 tillkom en ny utredning under namnet Projekt Blue Book. Chef för den blev kapten Edward Ruppelt, som var radar-, elektronik- och dataexpert. Under hans ledning genomfördes ett gott forskningsarbete. Det var Ruppelt som införde benämningen UFO (Unidentified Flying Object, Oidentifierat flygande föremål).

I januari 1953 sammankallade Pentagon och USAF en grupp av USA:s mest framstående vetenskapsmän till en hemlig UFO-konferens. Den leddes av professor H.P. Robertson. Under några dagar diskuterades olika UFO-fall. Panelens slutsats blev att UFO:s inte utgjorde något hot mot Förenta Staternas nationella säkerhet. "Det skulle måhända bli ett av världshistoriens ödesdigra misstag att sätta livsföringen hos millioner människor på spel genom att fatta beslut på grundval av endast indicier".

Härefter började USAF förlöjliga UFO-fenomenet. 1959 utgavs ett memorandum, där det stod att procentsatsen UFO:s måste nedbringas till ett minimum. USAF-piloter hotades med höga fängelsestraff om de offentliggjorde sina UFO-upplevelser.

Men på 1960-talet kom det nya stora observationsvågor, och allmänheten och politikerna ställde krav på ytterligare forskning. Därför tillsattes en kommitté av vetenskapsmän vid Coloradouniversitetet under ledning av kärnfysikern professor Edward Condon. 1969 offentliggjorde Coloradoteamet sina rön i en tjock bok på 1000 sidor. Utlåtandet var i huvudsak negativt. Samma år nedlades Projekt Blue Book, som hade funnits i 18 år. I stället startade USAF två hemliga forskningsprojekt som kallades "Blue Paper" och "Old New Moon". (Det är osäkert om de sistnämnda har existerat).

1971 grundade Boris Jungkvist sin organisation UFO-Häggvik. Den hade en omfattande teknisk utrustning såsom teleskop, filmkameror, UFO-detektorer, geigermätare, metall-detektorer och bandspelare. Det fanns ett 30-punkters frågeformulär, som observatören fick fylla i. Kontakt hölls med raketbasen Esrange som flygpersonal och trafikledare vid flygfälten för att förebygga att raketer, flygplan och ballonger skulle förväxlas med UFO:s. Arbetet bedrevs på ideell basis med små resurser.

Det finns många berättelser i boken om UFO-iakttagelser. En mystisk jätteexplosion inträffade i Sibirien den 30 juni 1908. Braket från detonationen hördes på 100 mils avstånd. Seismograferna jorden runt gav utslag som för ett kraftigt jordskalv. Invånarna i städer som låg flera hundra kilometer bort såg en jättelik eldpelare slå upp, och en brännande stormvind svepte fram och antände skogen. En enorm tryckvåg kom taken att störta in, och människor och djur kastades upp i luften. Tjocka svarta moln steg upp och sedan började ett underligt svart regn falla. Astronomerna trodde att en jättemeteor hade slagit ner. Explosionen ägde rum i ett mycket svårtillgängligt vildmarksområde med myller av träsk. Därför dröjde det ända till 1924 innan den ryske geofysikern Leonid Kulik försökte leda en vetenskaplig expedition dit. Det lyckades inte, men 1927 gjordes ett nytt försök under Kuliks ledning, och då fann man att träden ryckts upp med rötterna och hopats i drivor. På katastrof-

platsen fann man en stor krater. Men det fanns inte ett spår av någon meteor!

Kulik avled 1942 utan att ha kommit gåtans lösning på spåren. Hans arbete med Tunguska-gåtan fortsattes av vetenskapsmannen Alexander Kazantsev. Några veckor efter det att atombomben över Hiroshima hade exploderat, reste Kazantsev dit tillsammans med ryska och amerikanska forskare. Han tyckte att den fasansfulla förödelsen där påminde mycket om fotografier från Sibirien som han hade sett. Det svampformade atommolnet och det svarta regnet fanns på båda platserna. Det föreföll vara en kärnexplosion. Men atombomben fanns ju inte 1908. Kazantsevs teori var att explosionen berodde på en misslyckad rymdskeppslandning. En del forskarrön stöder den teorin. Men andra teorier finns också.

Den 8 mars 1968 mötte ett trafikflygplan av typen Convair 880 vid Japan Air Lines ett UFO över Bashikanalen. Kl. 15.15 fick piloterna syn på tefatet. Till passagerarnas stora överraskning bad flygvärdinnan om uppmärksamhet via högtalaren. "Vi kan se ett stort vitaktigt Flying Saucer av okänt ursprung till höger om oss genom fönstren." Hon tillade: "Vi har ofta iakttagit UFO:s på våra reguljära turer". Cirka 100 förbluffade passagerare såg farkosten genom fönstren. Den hade cylindrisk form och var c:a 15 meter lång och 3 meter hög. Cylindern flög på samma kurs som flygplanet i fem minuter och sedan försvann den hastigt.

Den 27 januari 1962 befann sig en isbrytare ur USA-flottan i farvattnen vid Admiralty Bay vid Antarktis. Isbrytaren genomförde ett forskningsprogram, och en av vetenskapsmännen ombord var dr. Rubens J. Villela. Han berättar: "Vi stod på däck och blickade ut över de vidsträckta isvidderna utrustade med kikare, när plötsligt något fantastiskt inträffade. Vi hörde ett fruktansvärt brak i isen. Omedelbart därefter kom en c:a 10 meter lång, silverglänsande farkost upp genom den 7 meter tjocka isen. Den steg lodrätt upp i skyn, isblocken virvlade runt i luften och vattnet sprutade som en jättefontän upp till 60 meters höjd. Farkosten hade en kupolformad, glasskimrande överbyggnad".

Bok 3

Boris Jungkvists tredje bok heter "Flygande tefat - kosmiska rymdskepp". Den kom ut 1983.

Trots att det finns många UFO-rapporter har de flesta människor antagligen aldrig sett något UFO. Farkosterna visar sig i allmänhet inte över tätbefolkade områden utan föredrar isolerade platser, och landningar sker ofta nattetid. Om ufonauterna ser att de är iakttagna, springer de ofta till sina farkoster och ger sig hastigt iväg. Vittnen till UFO-landningsfall berättar att humanoiderna ibland har ett stereotypt uppträdande och mekaniska rörelser. Det kan betyda att de inte är biologiska varelser utan ett slags programmerade robotar. De är ibland ivrigt sysselsatta med att ta jord- och växtprover och plocka stenar. En för oss skrämmande iakttagelse är att UFO:s ofta dyker upp vid våra raketvapenbaser och kärnvapenarsenaler o.s.v. De är särskilt intresserade av rymdraketuppskjutningar. Alla astronauter har skuggats av UFO:s!

Boris Jungkvist har en tjock lunta på c:a 1600 sidor med tidigare hemligstämplat CIA-FBI-material. Dessa dokument visar att CIA redan i slutet av 40-talet visste att UFO:s är utomjordiska farkoster. Men CIA fruktade, att om sanningen offentliggjordes, skulle panik utbryta. När Orson Welles' version av H.G. Wells' bok "Världarnas krig" sändes i radio 1938 i USA, flydde tiotusentals människor i panik från sina hem. Ryktet om marsinvånarnas invasion spred sig som en löpeld, trots att upprepade meddelanden sändes i radion, att allt var fantasi. Vägarna blockerades och telefonförbindelserna bröt samman. Drygt en million radiolyssnare råkade i panik. CIA ville väl inte att detta skulle upprepas.

I sina försök att dölja sanningen hade CIA god hjälp av George Adamski. Han var en fantast som skrev böcker om möten med under-sköna Venusvarelser och om rymdfärder, som han fick göra i deras sällskap. Hans böcker gick ut i millionupplagor från 1955 och fram till hans död 1965, och under tiden hade han 30 millioner anhängare, som okritiskt accepterade hans påståenden. Han reste världen runt med specialpass, som annars endast utfärdades för exklusiv personal inom det amerikanska UD. Allt tyder på att han finansierades och understöddes av CIA.

Boris Jungkvist har en NASA-kontakt som har talat om, att nästan alla amerikanska astronauter har sett UFO:s under rymdfärderna. UFO:s har siktats under såväl Mercery-, Gemini-, Apollo-, Skylab- som Spaceshuttlefärderna. När astronauterna meddelar sina iakttagelser till Houston, använder de en kodbeteckning, t. ex. Bogey (spöke) eller Santa Claus (jultomten). På juldagen 1968 sände astronauten James Lowell ombord på Apollo 8 följande mening på den öppna kanalen: "We have been informed that Santa Claus does exist". (Vi har blivit informerade om att jultomten existerar).

James Mc Divitt som flög Gemini 4 fotograferade ett UFO den 4 juni 1965. Frank Borman och James Lowell på Gemini 7 tog utmärkta fotografier av två UFO:s den 4 december 1965. Apollo 10-astronauterna John Young och Thomas Stafford såg också UFO:s. När Apollo 11 genomförde den första månlandningen den 20 juli 1969 svävade två UFO:s över månlandaren strax innan Armstrong som den första människan tog klivet ned på månytan. (Hur vågade han? Alla som ser UFO:s brukar ju bli så rädda!).

I mars 1982 medverkade samtliga astronauter i ett TV-sänt UFO-program i USA. Inför miljoner tittare berättade astronauterna sanningen om sina UFO-upplevelser under rymdfärderna. Praktiskt taget alla astronauter bekräftade vad UFO-forskare redan visste. Astronauterna hade också tagit foton och filmer av UFO:s i rymden.

Många piloter har sett UFO:s. När den legendariske flygaren Albin Ahrenberg tillsammans med sex kollegor under våren 1945 arbetade med flygkartering av Sverige, följdes Ahrenbergs flygplan under 1 ½ timme av en mystisk, oidentifierad luftbuss. Det framgår av Ahrenbergs flygdagbok.

Det finns många svenska UFO-rapporter. En kvinna, som vill vara anonym, berättar om vad som hände en sommarkväll 1978. Hon och hennes man tänkte gå och lägga sig vid 23-tiden. Plötsligt såg de ett starkt ljus i fönstret. När de tittade ut fick de till sin häpnad se ett ljust cigarrformat föremål, som hängde över ladugården. Det hördes inte ett ljud och cigarren rörde sig inte. Cigarren svävade över ladugården i 30 minuter. Efter 10 minuter började den röra sig fram och tillbaka i höjd- och sidled. Vid 23.30-tiden försvann den hastigt rakt upp i himlen.

En civilingenjör berättar att han den 19 september 1977 såg en stor, rund, gröngul farkost som svävade lågt över taket på LM Ericssons fabrik i Midsommarkransen. Den hade matta och ogenomskinliga fönster och nitrader runt fönstren. Dess diameter var c:a 20 meter. Observationstiden var c:a 30 sekunder.

Massor av liknande rapporter finns från alla länder. Men vad är det då som syns i skyn? Boris Jungkvist känner sig övertygad om att det är utomjordiska farkoster. Men det finns också andra teorier, bl.a. att UFO:s skulle vara någon av supermakternas hemliga vapen. I slutet av andra världskriget arbetade tysk krigsindustri med flera hemliga vapen, bl.a. en tefatsliknande konstruktion. En grupp aerodynamiker under ledning av bl.a. Habermohl, Miethe och Schriever beordrades att bearbeta Viktor Schaubergers tefatsprojekt. Habermohl och Schriever byggde en tefatsmaskin som hade en bred skiva, som roterade runt en fast, kupolformad kabin. Samtidigt tillverkade Miethe en flygande skiva med en diameter på 45 meter. Den 14 februari 1945 provflögs den. Flyghöjden blev 12.400 meter och hastigheten blev 2000 km per timme. Forskargruppen försäkrade Hitler att de snart skulle kunna bygga en flygande skiva med 75 meters diameter och hastigheten 4000 km per timme. Men den hann aldrig bli färdig i tid. Så fort kriget var över skyndade sig USA och Sovjet att besätta tyskarnas forskningsanläggningar och underjordiska flygplansfabriker. Den fabrik där "Die Fliegende Scheibe" hade tillverkats föll i Sovjets händer. Miethe flydde till USA, där han fortsatte att arbeta med något hemligstämplat projekt. Det förefaller dock inte troligt att de avancerade UFO:s som observerats i alla länder nu för tiden skulle vara ryska eller amerikanska konstruktioner.

Sedan offentlighetslagen i USA, "Freedom of Information Act", kom till, har UFO-organisationen GSW (Ground Saucer Watch) i samarbete med CAUS (Citizen Against UFO-Secrecy) kämpat för att få loss tidigare hemligstämplade dokument. Det finns ett sensationellt material, där det påstås att störtade UFO:s och omkomna ufonauter har påträffats. Nedanstående fall bygger bl.a. på frisläppta CIA- och FBI-dokument.

ELSIE MOLIN

Fortsättning i nästa nummer.

MÅNDAGEN den 22 oktober 1990 klockan 19.00.

NU ÄR DET HÖG TID!!!!!!!!!!!!

För att föreningen skall fortsätta efter årsskiftet med sin verksamhet krävs det att ca fem personer engagerar sig i aktivt arbete. Det handlar om enkla saker som att skriva brev till medlemmar med kallelse till möten, fixa föredrag, boka lokaler, vara med på styrelsemöten, sortera in föreningens papper i pärmar, hålla lite koll på ekonomin, besvara brev och telefonsamtal, etc.

Måndagen den 22 oktober 1990 skall Du reservera i Din almanacka för att komma till ABF-huset, Sveavägen 41, Sångsalen på 6 trappor. Där skall vi konkret diskutera en fortsättning, hur man fortsätter, vad som krävs av praktiska ting, telefon, adresser, postgiro, m m.

Föreningen behöver inte fortsätta verksamheten med ett barskrapat pengakonto utan det finns ett par tusen kvar (normalt under den mest aktiva tiden mellan 1980 och 1987 fanns det i regel inte mer än kanske 1500 kr att röra sig med! Nu finns det alltså mer!).

Plats: ABF-huset, Sveavägen 41, OBS! 6 trappor

Nästa nummer

OM ALLT FUNGERAR SÅ KOMMER NÄSTA NUMMER I SLUTET AV DECEMBER.

(STOFF UTKOMMER MED TRE NUMMER 1990)

Stockholms UFO-Förening
Box 137
145 01 NORSBORG
Tel. 0753 - 858 57

